

Душко Домановић

ЈЕР МИ СЕ ТАКО МОЖЕ

ПРИЧА

Не знам јесам ли видео
Или сам можда слушао
Можда сам негде читао
Можда сам некад сањао
Причу о једној мајци
Која је чекала бродове
Бродове што су довозили
Преживеле војнике с фронта
Бродови ево пристају
Бродови ево нестају
А њеног сина нема
У првом ни у другом
У петом ни у десетом
Ни у онима сутрашњим
У онима прексутрашњим
И већ одавно нема
Ни ратова ни бродова
Ни њеног сина нема
На бродовима присталим
Ни бродских сирена промуклих
Ни воде што је пресушила
А она и даље чека
И једну топлу сузу
Умотану у крпу

У дну цегера носи
Да свог војника нахрани
И сад већ одавно не зна
Да ли је негде видела
Или је можда слушала
Да ли је гдегод читала
Или је само сањала
Да има таквих бродова
Који никад не пристају
И да на једном од таквих
Њен војник гладан самује
И сања неку воду
Што одавно је пресушила
И једну топлу сузу
Умотану у крпу
И у тој сузи бродове
Што вазда некамо плове

У СУБОТУ ПОПОДНЕ

У суботу поподне
Углавном не радим ништа
Јер ми се тако може
А све и да ми се не може
Зашто бих ишта радио
Понекад гледам у плафон
Понекад чешем стопала
Или из пупка рашчешљавам
Оне кончане птице
Ко какве пупчане врпце
Мртворођених предака
Понекад читам песнике
Добре ил' лоше свеједно
И размишљам о томе
Како су суботом поподне
Кафане пријатно топле
И тихе као успаванка
Но суботом поподне
Углавном немам пара
Па онда мозгом размазујем
Избљувке јучерашње ракије

Питајући се зашто сам
Тако неправедно и себично
Само недељу осудио
И обесио је ко курву
У дане треба пуцати
Насумично и рафално
Исто као у људе
Штета је некога грешком
Из живота одстранити
Али је штета већа
И грешка далеко кобнија
Ако се у тај живот
Когод грешком провуче
Па смишљам милион начина
Како да суботу убијем
Но суботом поподне
Углавном немам пара
Цаба ми што су кафане
Топле као успаванка
Јер избљувци од ракије
Ни живот не могу убити
А како ће тек смрт
И претке мртворођене?

ОКЕАН ДАВЉЕНИК

Мутна, провинцијска река.
Помало удављена грмљем
и лешевима песника,
провинцијских, дакако.
Једна од тужних осуђеница
на усуд притоке, довека.

Крај реке, мутне, провинцијске,
напола отпијена флаша.
Пивска, рецимо, флаша,
Усидрена у себи.

Над реком,
над флашом,
ветар.
Јесењи, а доброћудан.

Луња кроз зубато грмље,
кроз сенке невидљивих песника.
Онда случајно склизне
низ грлић оне флаше.
И одједном забрује
сирене прекоокеанских бродова.

А река у себи буја,
и река у себи расте,
и флаша она пивска
прекоокеански је брод.

Река је већ океан
водама силним утока.
дунави, рајне и волге
у њу се послушно уливају.
Док океан дављеник
за бродску сирену се држи.

И песник један невидљив,
провинцијски, дакако,
плутајући у грмљу,
превиђа океане.
Океане што теку
мутним, рекама овог језика.